

Fényfűzért

Ariana, csütörtök 26 december 2019 - 13:44:04

Bedugod a konnektorba?

Persze.

Don el Qször utálta az ötletet. Tényleg, tiszta szívű ember Ql. Sosem volt a fények, díszek, dekorációk barátja, de Arthur annyira imádta Qket, hogy nem émi vita után engedett. Nem el Qször, nem is utoljára, bár kettenük közül Q igazodott nehezebben a változásokhoz. Jó, igazság szerint győzte Qket. Ezalól az egyetlen kivétel az összeköltözés ésük, ezzel Qtt héténnappal. Azt azóta se bírja, pedig félt, hogy korai. Akkor még csak tízhétnapnál tartottak, azt is másodjára, az el Qz Q kapcsolata meg öt év után simán befuccsolt.

Nagyon nem tetszik?

Imádta ezt a bizonytalan mosolyt. Tudta, hogy párjának mennyire fontos a véleménye, kicsit talán túlságosan is. Az első Q próbálkozásuk voltak éppen majdnem emiatt ért véget. Don szemtelenül visszaélt ezzel a hatalommal.

Meglep Qen szépen.

Na, elmész a &

Ebbe a nevetésbe szeretett bele. Tisztán emlékezett a pillanatra, amikor az asztal másik végében Arthur elnevette magát a megismerkedésük éjjelén. Annyira Qszintén, szívből tudott kacagni. Neki ez sosem ment, talán ez fogta meg benne rögtön. És azóta hányszor hallhatta &

Nem mintha a férfi mindig vidám lenne. Ha felbosszantotta, a düh szinte vibrált a szavaiban, pedig alig emelte fel a hangját, Don mégis mindig igyekezett azonnal békülni. Vicces, mert ráégen mindig Q kellett békíteni, szinte sosem kért bocsánatot, akkor sem, ha egyedül csak Q hibázott. De Arthur annyira más volt. Olyan dolgokat is kihozott belőle, teljesen akaratlanul, amiket Qtt elképzelni sem bírt.

Például rávette, hogy felszerelje az ablakot teljesen behálózó fényfűzért. Szívárványban. Ha ebből Q a szomszédoknak nem esik le, akkor semmi Ql. Mondjuk ha az nem volt nyilvánvaló, hogy együtt kibékülték ezt a kisházat &

Na, várjunk csak.

Így akarod megerősíteni? Ki nyaggatott?

Arthur elmosolyodott. Rajtakapottan, kissé gondterhelten. Kifelé mutatott az ablakon. Don az összes szomszédot kedvelte, kivéve a szemben lakót, idős férfit. Mindig olyan csúnyán nézett rá, amikor köszönt neki, hogy Don nem is értette, miért próbálkozik.

Mit mondott?

Megérdezte, a fiú amúgy mit dolgozik.

Így?

Ahát vont vállat Arthur, és újra a fények csodáiba feledkezett. Elvárásoltaknak tényleg. Tulajdonképpen semmit bírált őt nem mondott, csak & azt hiszem, tudni akarta. A bizonytalanság nem jó. Zavart. Hülyeség?

Dehogyan.

Don hozzá szokott ehhez. A legnehezebb ezt volt számára mellette: Arthur sosem titkolózott. Nem verte nagydobra, de már az elején világosan közölte, hogy vele vagy felvállalja, vagy hagyják békén egymást. Pedig Don mindig is szívesebben lapított, mint hogy kilépjen. A szék családja tudta ugyan, és bár nem repeszek, elfogadták. Nem úgy, mint Arthur szülei & Talán ez adta a férfinak az utolsó lökést afelé, hogy ne érdekelje idegenek mit gondolnak. De a barátai, és az Q

v élem ény ére l átsz ólag mindig sokat adott. Don tudta, hogy el ég lenne azt mondania, szerinte ízl éstelen a dekor áci ó, és az eg ész a kuk ában landolna. De sosem tett volna ilyet.

Csengettek.

Meglepetten n éztek össze. Don levette a hangot a t év ér Ql. Nem v ártak vend éget, mindig mindenki sz ólt, ha j önni akart, h ívatlanul sosem áll ítottak be hozz ájuk. Egy ébk ént is m ásnapra besz élték meg a tal álkoz ót, nagy csal ádi összej övetel, ami ért Don sosem rajongott igaz án, m íg nem ért ékelte, hogy egy által án r észet vehet rajtuk. Arthur sz ám ára viszont f áj ó pont volt, el égg é, hogy Don át ért ékelje & Arthur kilesett a kukucsk ál ón, és d öbbenten fordult vissza.

A szembeszomsz éd suttogta.

Don legyintett, hogy hagyja ink ább, be se engedje, de Arthur vagy nem értette a gesztust, vagy szimpl án m ásk épp gondolta, mert megragadta a kilincset, és kinyitotta az ajt ót. Don fels óhajtott. Ötlete sem volt, minek k ösz önhetik a v áratlan l átoogat ást, de nem is igaz án érdekelte.

J ó est ét! Bocs ánat, nem akarok sok áig zavarni, csak & hoztam valamit.

A f érfi furcs án grimaszolt, és Don hirtelen r ád öbbent, hogy mosolyog.

Mi az? l épett k özelebb p árj ához, gyanakodva. A d íszszatyorban egy üveg lapult, és egy bor íték. Don figyelte, ahogy Arthur kiveszi, de miel Qt kibonthatta volna, a szomsz éd magyar ázkodni kezdett.

A l ányom és a feles ége minden évben hazal átoogat kar ácsony és szilveszter k öz ött. Ilyenkor bulit rendeznek a bar átaiknak, és amikor mes éltém, hogy & bek ölt öztek, ragaszkodtak hozz á, hogy h ívjam meg ön öket. Eln éz ést, ha tolakod ó vagyok.

Persze. Sz ívesen felelte Arthur, mik özben Don m ég mindig a d öbbenetével k üzd ött.

Akkor v árjuk ön öket. Nem kell semmit hozni, mindig rengeteg az étel. J ó éjszak át! dar álta az öreg, majd sarkon fordult, és visszas ét ált a h áz ába.

Arthur becsukta az ajt ót, nekid Qlt, a bor ítékban lapul ó megh ív ót olvasta.

Azt hiszem, j ól v álasztottunk k örný éket jegyezte meg. Kirobbant bel Ql ük a nevet és.